Як часто в натовпі, в безладній метушні,
Як на моїх очах немовби у півсні,
Під гук музики безупинний,
Під шепіт навісний заучених речей
Рябіють постаті набридливі людей,
Пристойні і тупі личини;

Як дотикаються холодних рук моїх
Недбало й сміливо вродливиць городських
Віддавна нетремтячі руки,-
В кружінні зграйному на око я тону,
А сам викохую я мрію осяйну
І чую літ минулих звуки.

А як забудуся хоч на коротку мить,
Щезає все кругом: душа моя летить,
Мов птах із хатньої темниці...
І я уже дитя, і бачу в сні моїм
Місця укохані: високий панський дім,
Сад і занедбані теплиці.

Травою, куширем поріс широкий став,
А по той бік село, і над ланами встав
Туман, туман, де скинеш оком.
В алею входжу я; крізь дерева горить
Вечірня заграва, і жовтий лист шумить
Під боязким і тихим кроком.

А туга налягла на душу вже мою,
Про неї мислю я, і мрію, і люблю,
Люблю її, моє маріння,
З очима ясними, мов огнева блакить,
З рожевим усміхом, мов усміх верховіть
У сяйві першого проміння.

Держави дивної всесильний володар,
Я довго так сидів — і не минув той чар:
Я ще живу в моїй омані
Під бурями жаги та сумнівів-борінь,
Як свіжий острівець між водяних пустинь
У неогляднім океані.

Коли ж прокинусь я і видиво ясне
Під гамір натовпу розвіється й майне,
Непрошене і незбагнуте,-
Як хочеться мені стлумити радість їм
І в очі кинути їм віршем сталевим,
Гірким від жовчі і отрути.